

Навіны

БНФ «АДРАДЖЭНЬНЕ»

нумар 14 (31)

4 сьнежня 2000 г.

Раскадроўка

Зьмены ва ўрадзе Беларусі, якія адбыліся ў панядзелак, 27 лістапада, сталі адной з найгучнейшых падзеяў 2000 году.

Нагадаем, што ў гэты дзень указам Лукашэнкі былі адпраўленыя ў адстаўку Дзяржэсакратар Савета Бясьпекі Віктар Шэйман, Генэральны пракурор Алег Бажэлка і старшыня КДБ Уладзімер Мацкевіч. Адначасова адбыліся новыя прызначэньні: Урал Латыпаў, былы міністар замежных справаў, узначаліў Савет Бясьпекі; старшынём КДБ стаў Леанід Ерын, перакінуты Масквой з пасады начальніка транспартнага ўпраўленьня ФСБ Расеі, які да апошняга часу ачольваў Службу бясьпекі Лукашэнкі. У аўторак Генэральным пракурорам быў прызначаны В. Шэйман.

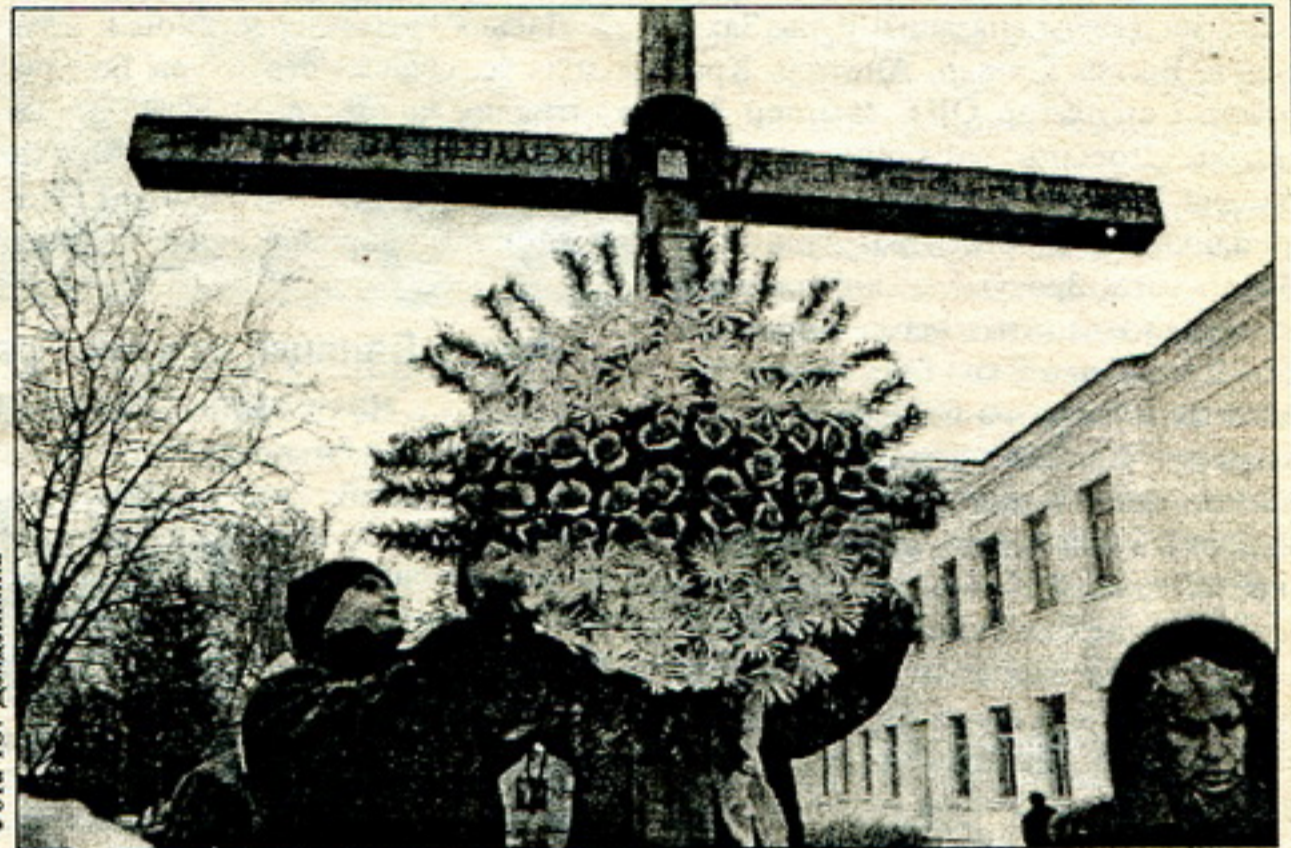
Відавочна, што рэжым распачаў падрыхтоўку да прэзыдэнцкіх выбараў. Прычым перамены адбыліся якраз у тых структурах, на якія Лукашэнка рабіў і робіць стаўку на працягу ўсяго свайго кіраваньня. І гэтыя перастаноўкі цалкам заканамерныя. Праўда, недарэчнай выглядае адстаўка міністра культуры Аляксандра Сасноўскага. Але і гэты крок выдае прадказальным, калі ўзгадаць, што былы дырэктар ПТВ гэтак жа недарэчна стаў міністрам.

Аднак, безумоўна, асноўную ўвагу прыцягнулі ракіроўкі ў сілавых структурах.

— Зразумела, што гэтая падзея невыпадковая, — лічыць намесьнік старшыні БНФ Вячаслаў Сіўчык. — Гэтыя адстаўкі, відавочна, адбыліся ў зьвязку з маскоўскім фактарам. Іншае пытаньне, чаму яны адбыліся менавіта цяпер?

Хачу нагадаць, што 15 кастрычніка рэжым ня здолеў правесці выбары. Зьвесткі аб сапраўднай колькасьці людзей, якія прымалі ўдзел

працяг на стар. 2

Фота Ю. Дзядзінікіна

80-я ўгодкі слуцкага збройнага чыну

26 лістапада БНФ «Адараджэньне» разам з саюзнымі дэмакратычнымі партыямі й арганізацыямі пачаў шырока сьвяткаваць 80-годзьдзе Слуцкага Збройнага Чыну.

Месяц таму быў утвораны аргкамітэт сьвяткаваньняў на чале з прафэсарам Анатолям Грыцкевічам, адным зь лепшых дасьледнікаў гісторыі Слуцкага паўстаньня.

Аўтобусы зь Менску, Салігорску й іншых гарадоў выехалі ў цэнтральны горад сьвяткаваньня — Слуцк. На гарадзкім стадыёне сабралася больш за 300 чалавек. Перад прысутнымі выступілі Вінук Вячорка, Аляксандар Дабравольскі, Аляксандар Катляроў (Слуцк) і інш.

Удзельнікі сьвяткаваньня маглі ўбачыць сьвятую праграму, адмыслова падрыхтаваную культурніцкай камісіяй БНФ «Адраджэньне». Быў рэканструяваны сьцяг І Слуцкай брыгады стральцоў войскаў БНР з надпісам «Тым, што пайшлі паміраць, каб жыла Бацькаўшчына». Вітай Жагунь-Шаркоўскі выступіў у рэканструяваным строі штабскапітана Антона Сокала-Кутылоўскага.

Бард Зьміцер Сідаровіч прасьпяваў аўтэнтычныя песьні слуцкіх паўстанцаў, якія захаваліся ў фальклёры Случчыны.

У Слуцк на старадаўных рэканструяваных аўтамабілях прыехалі сябры клюбу аховы помнікаў тэхнікі «Наша перамога». Іхныя «Перамогі» былі белага й чырвонага колераў.

Кавалькада аўтобусаў аб'ехала мясціны, зьвязаныя з Слуцкім паўстаньнем: Вызна, Семежава, Грозаў, Цімкавічы.

Былі ўскладзеныя кветкі да будынку гістарычнага музэю, дзе ў 1920 годзе засядала Рада Случчыны.

Старшыня БНФ Вінук Вячорка адзначыў: «Слуцкае паўстаньне было рэальнай бітвай за рэальную незалежнасьць. Хлусьня, што незалежанасьць «звалілася нам на галаву». Сьвята Слуцкага Збройнага Чыну мы падрыхтавалі разам зь іншымі дэмакратычнымі партыямі. А ў наступным годзе нас чакае вялікая аб'яднаная праца — пакончыць з дыктатурай».

Прэсавая група БНФ «Адраджэньне» й Партыі БНФ

РАСКАДРОЎКА

у гэтым выбарчым фарсе, ёсьць ня толькі ў апазыцыі і ўладаў. Ёсьць яны і па-за межамі нашай краіны. Менавіта таму асабістыя пазыцыі Аляксандра Лукашэнкі, які, як аказалася, не кантралюе сытуацыю ў Беларусі, значна паслабелі.

Акрамя таго, за апошні час зніклі вядомыя дзеячы апазыцыі Юры Захаранка, Віктар Ганчар, Анатоль Красоўскі і апэратар ОРТ Зьміцер Завадзкі. Досыць загадкавыя былі сьмерці Генадзя Карпенкі і прадпрымальніка, актывіста БНФ Арнольда Пячэрскага. Зразумела, інфармацыя аб тым, што за гэтым усім стаіць асабіста Лукашэнка і яго бліжэйшыя памагаты, абсалютна небяспечная для рэжыму. Пасьля паказу стужкі аб сьмерці палітычных дзеячаў, сьмерці Завадзкага я ня ведаю, хто ў Беларусі, акрамя цалкам завязаных на рэжым людзей, будзе падтрымліваць сёньняшняга кіраўніка дзяржавы. На маю думку, менавіта з-за гэтых фактараў і адбыліся такія імклівыя перастаноўкі, якія захапілі дастаткова многа людзей з розных клянаў. Але мы зноў можам назіраць вельмі небяспечны для беларускага грамадства працэс, які адбываецца пры рэжыме Лукашэнкі: у кіраўніцтва дзяржавы прыходзіць усё больш і больш людзей, якія нарадзіліся не ў Беларусі і беларусамі не зьяўляюцца. У XX стагодзьдзі, пасьля абвяшчэньня БССР, такога ўраду ў нашай краіне, які ёсьць зараз пры Лукашэнку, не было нават у самыя цяжкія часы.

Сёньня сытуацыя пагаршаецца літаральна з кожнай перастаноўкай у вярхах беларускага рэжыму. Яго цяпер і беларускім цяжка назваць. Паглядзіце, хто прыйшоў толькі за апошні год: Яarmoшын, Папоў, зараз Ерын (наколькі я ведаю, гэты чалавек наагул беларускага грамадзянства ня мае, ён да гэтага часу грамадзянін Расейскай Фэдэрацыі), Латыпаў, які, хто б што б ні казаў, займае рэальна трэцюю-чацьвертую пасаду пры гэтым рэжыме.

Складаецца парадаксальная, кепская сытуацыя: справа беларусаў – працаваць, і толькі. Нягледзячы на тое, што яны зьяўляюцца тытульнай нацыяй у Беларусі, тут існуе расейскі, чужацкі ўрад.

Паміж іншым, гэтыя перастаноўкі ясна паказваюць беларускай намэнклятуры яе далейшы лёс. Гэтаксама як наўсё было замененыя ўсе беларускія калябаранты (нават нягледзячы на

тое, што прыгіналіся, служылі Лукашэнку і Расеі), тое ж будзе адбывацца і на роўні абласцей і раёнаў. Гэта непазьбежна. І гэтая небяспека павінна аб'яднаць усю нацыю. Улада ў нашым краі павінна быць беларуская. Зразумела, што пры Лукашэнку такой улады ня будзе.

Пасьля гэтых перастановак практычна ўсе сілавыя структуры Беларусі кантралюе напраткі Масква, без усялякага Лукашэнкі. І раней Масква здольная была шмат што рабіць. Пасьля апошніх кадравых «ператасовак»

ца. Калі яны будуць сыходзіць з інтарэсаў нашай краіны, сваіх уласных інтарэсаў – ім нічога не застанецца, як падтрымаць апазыцыю на прэзыдэнцкіх выбарах.

На сёньня галоўнай задачай актывістаў і БНФ, і іншых дэмакратычных сілаў ёсьць растлумачэньне ўсім, у тым ліку і беларускай намэнклятуры, што такое Лукашэнка і што такое саюз з Расеяй. І калі наконт Лукашэнкі ілюзіяў ужо няма, то датычна Расеі спраўдзіўся, на жаль, лёзунг Фронту, задэклараваны яшчэ ў 1997

Алесь Бяляцкі, кіраўнік Праваабарончага цэнтру «Вясна», намесьнік старшыні БНФ «Адраджэньне»:

– У зьвязку з гэтымі перастаноўкамі ва ўладзе фактычна нічога не мяняецца. Калі хто і зважае на нацыянальны склад ураду, то трэба памятаць, што тыя беларусы, якія былі ва ўрадзе, былі толькі «пашпартнымі» беларусамі, ды і беларускасьць іх была фармальная. Так што антыбеларускасьць гэтага ўраду, калі і была хоць колькі прыхаваная, зараз набыла сваё натуральнае аблічча.

Усе гэтыя перастаноўкі насамрэч паказваюць панічны страх Лукашэнкі перад будучымі прэзыдэнцкімі выбарамі. Ён спрабуе зрабіць сваіх памагатых больш залежнымі ад сваёй волі і яшчэ раз паказаць усяму адміністрацыйнаму апарату, што воля Лукашэнкі ёсьць асноўным крытэрыем ва ўсіх пытаннях. І гэтае чарговае «ператрахіваніе» вэртыкалі мае на мэце падрыхтаваць яе да вельмі важнага, вызначальнага для Лукашэнкі году.

Я ня схільны лічыць т. зв. «маскоўскі фактар» ключавым ва ўсіх гэтых падзеях. Ён калі і ёсьць, то ў невялікай ступені. Бо даўно заўважана, што Лукашэнка нават з улікам Масквы ніколі ня будзе рабіць сабе блага, бо ўлада для яго – вышэй за ўсё. І ніякі маскоўскі фактар ня здольны на яго паўздзейнічаць.

З усіх гэтых пературбацыяў найбольш уражвае перастаноўка Шэймана. На пасаду Генэральнага пракурора, пасаду, за якой фактычна стаяць лёсы людзей, прызначаны чалавек, які абсалютна ня ведае спэцыфікі пракурорскай працы, які нават ня мае юрыдычнай адукацыі. А гэта сьведчыць толькі пра тое, што Лукашэнка расстаўляе на ключавыя месцы адданыя яму людзей. Марыянэтак, якія ў адказныя моманты будуць абсалютна бяздумна выконваць любыя ягоныя загады. Можна прагназаваць, што пракуратура ў руках Шэймана стане асноўным карным ворганам у краіне. І гэта выклікае найбольшую занепакоенасьць.

маскоўскі ўплыў на Беларусь значна ўзрасьце.

– *Давайце паспрабуем спрагназаваць сытуацыю на бліжэйшую перспэктыву. Як будзе паводзіць сябе беларуская намэнклятура?*

– Сярод беларускага чынавенства яшчэ няма, на жаль, разуменьня тых працэсаў, якія адбываюцца сёньня ў нашай краіне. Таму мы і маем тое, што маем. Адзіная рэальная сіла, здольная трымаць тут Лукашэнку, якраз і ёсьць беларускае чынавенства і сілавыя структуры. Калі б удалося скансалідаваць гэтыя сілы разам з апазыцыяй, то ніякая Масква нічога не змагла б тут зрабіць.

Таму прадстаўнікі беларускай намэнклятуры мусяць сёньня вызначаць

годзе, што «Саюз з Расеяй – гэта вайна і галеча». На вялікі жаль, гэта праўда.

– *Няколькі рэальна тое, што беларускае чынавенства «павернецца», нарэшце, да сваёй краіны?*

– Сёньня адбываецца раскол намэнклятуры на беларускую і расейскую. Гэта непазьбежна, і гэты працэс ідзе. І калі беларускае чынавенства не далучыцца да пераменаў у гэтай краіне, то яно будзе выціснута расейскім. Гэта той слой, які мусіць быць «шкурна зацікаўлены», каб тут была беларуская дзяржава. А беларускую дзяржаву можа гарантаваць сёньня толькі беларуская апазыцыя.

працяг на стар. 3

АДБЫПАСЯ ЎРАЧЫСТАЯ ВЕЧАРЫНА З НАГОДЫ 80 УГОДКАЎ СПЛУЦКАГА ЗБРОЙНАГА ЧЫНУ

27 лістапада, у памяшканьні Ўправы БНФ адбылася ўрачыстая вечарына, прысьвечаная 80-й гадавіне Паўстаньня слуцкіх ваяроў.

Да прысутных зьвярнуўся з прывітальным словам Вінцук Вячорка. «У беларускай гісторыі мелі месца выпадкі, калі імёны славытых сыноў Бацькаўшчыны вярталіся да нашчадкаў праз стагодзьдзі. Факт сьвяткаваньня ўгодкаў Слуцкага паўстаньня сьведчыць аб тым, што чын слуцкіх паўстанцаў не зыйшоў у нябыт, а заняў сваё пачэснае месца ў беларускай гісторыі», – адзначыў сп. Вячорка.

Разнастайная праграма вечарыны была прасякнутая ўдзячнасьцю нашым славытым продкам – змагарам за свабоду й незалежнасьць роднай Беларусі. На пачатку сьвяткаваньня прагучала Ўхвала беларускага Зьезду Случчыны, якую прачытаў вядучы, апрануты ў форму афіцэра Беларускай Вайскавай камісіі, штабс-капітана Антона Сокала-Кутылоўскага. Менавіта ў такую форму былі апранутыя паўстанцы на пачатку 20-х гг. На працягу ўсяго вечара ва ўрачыстай ат-

масфэры гучалі ўрыўкі з гістарычных дакумэнтаў – адозваў, ухвалаў, камунікатаў Слуцкага Збройнага чыну.

Упершыню з тых часоў гучалі сьпевы слуцкіх паўстанцаў у выкананьні самадзейнага калектыву пад кіраўніцтвам Ірыны Мазюк. Навукоўца й дасьледчык Уладзімер Ляхоўскі, аўтар кнігі, прысьвечанай Слуцкаму збройнаму чыну, распавёў пра цікавыя й малавядомыя факты паўстаньня. Прывітаньне ад беларускай дыяспары ў Амэрыцы з нагоды сьвята ўсім прысутным пераказаў паэт Славамір Адамовіч.

У другой частцы вечарыны адбыўся аўтарскі канцэрт барда Андрэя Мельнікава. Імпрэза завяршылася ўрачыстым банкетам.

М. САВУШКІНА

Фота Ю. Дзвіжнікіна

Падчас сьвяткаваньня ў Слуцку.

пачатак на стар. 1, 2

РАСКАДРОЎКА

– Якіх крокаў можна чакаць у бліжэйшы час ад беларускіх сілавікоў? Бо ўжо не сакрэт, што значная колькасьць шараговых супрацоўнікаў той жа міліцыі вельмі незадаволеная як Лукашэнкам, так і ягонай палітыкай.

– Наеліся, наглядзеліся і стаміліся ад гэтага рэжыму ня толькі прадстаўнікі беларускіх сілавых структураў, і ў першую чаргу міліцыі, але і ўвесь беларускі народ. Гэтае моцнае расчараваньне я б ахарактарызаваў як антылукашызм. Сапраўды, сёньняшні кіраўнік дзяржавы ўжо «дастаў». Тым ня менш, беларуская міліцыя рабіць зараз нічога ня будзе. Усё тлумачыцца проста – усялякая дыктатура трымаецца на страхе.

Адзіная магчымасьць нешта зрабіць у гэтай краіне – гэта калі на вуліцы Менску выйдзе 100-200 тысячаў чалавек. І вось тады могуць адбыцца зьмены. Таму – жадае гэтага апазыцыя ці не – трэба нарошчваць высілкі на публічнай дэманстрацыі сваіх ідэяў і патрабаваньняў. Бо сытуацыя складаецца вельмі сур'ёзная. Калі ў 2001 годзе ця будуць запачат-

каваньня перамены, цалкам магчыма, што будзе вычарпаны мірны шлях разьвіцьця нашага грамадзтва.

Аднак хачу зазначыць, што югаслаўскага варыянту разьвіцьця падзеяў у нас ня будзе. Усё ж такі сытуацыі ў Югаславіі і ў Беларусі складваліся пэрознаму. І адрозьненні гэтыя істотныя. На маю думку, больш рэальны чэскі варыянт. Бо калі антылукашызм як зьява здолее аб'яднаць людзей ня толькі на неўспрыяцьці гэтай пэрсоны, але і на разуменьні неабходнасьці кардынальных пераменаў, то ў Беларусі можа адбыцца выбух. І гэты выбух мусіць быць мірным. Праскі варыянт больш рэальны, бо ў Югаславіі ўсе падзеі былі зьвязаныя з прэзыдэнцкімі выбарамі. Тут жа разьвіцьцё сытуацыі магчымае і да прэзыдэнцкіх выбараў, і пасля. Але этап прэзыдэнцкіх выбараў вельмі важны, і ад яго шмат што залежыць. Таму зараз самае галоўнае – гуртаваць усе сілы на ўсіх роўнях. Трэба змагацца за кожнага нашага чалавека.

Гутарыў Ян ВАЙТОВІЧ

Рэха

Кроніка

МЕНСКАЯ РАЁННАЯ РАДА БНФ «АДПРАВІЛА Ў АДСТАЎКУ» ЗАГАДЧЫКА МЕНСКАГА РАЙАНА

У Радашковіцкай сярэдняй школе, якая знаходзіцца ў вёсцы Пятрышкі Менскага раёну, адбыўся стыхійны страйк вучняў старэйшых клясаў. Школьнікі пратэставалі супраць таго, што з самага пачатку ацяпляльнага сэзону ў школе не было ацяпленьня.

У сувязі са здарэньнем у Пятрышках Менская раённая Рада БНФ прыняла адмысловую заяву, у якой выказвала свой недавер кіраўнікам жыллёва-камунальных службаў Менскага раёну й кіраўніцтву Пятрышкаўскага сельскага савету, а таксама заклікала Менскі райвыканкам правесці разьбіральніцтва па гэтых абуральных фактах і прыцягнуць вінаватых да адказнасьці. Заява была скіраваная ў райвыканкам і некаторыя сродкі масавай інфармацыі.

27 лістапада старшыня Менскага аблвыканкаму «адправіў у адстаўку» загадчыка Менскага РайАНА. Сярод прычынаў, якія выклікалі такое рашэньне, стаяў страйк вучняў у вёсцы Пятрышкі.

Юрась Зянковіч

МАЛАДЫ ФРОНТ ПЕРАМЕНАЎ

2. СВАБОДА, СПРА- ВЯДЛІВАСЬЦЬ, САПІ- ДАРНАСЬЦЬ

2.1. З разуменьня сутнасьці нацыянальнае ідэі, з духова сталага, хрысьціянскага сьветапогляду вынікаюць такія найважнейшыя палітычныя прынцыпы, як вяршэнства агульнага добра, годнасьць чалавечае асобы, свабода, справядлівасьць, салідарнасьць. Для Маладога Фронту гэтыя паняцьці несумяшчальныя з расавай, клясавай ці сацыяльнай нянавісьцю, ксэнафобіяй, экстрэмізмам, нацыянальнай ці рэлігійнай нецярпімасьцю.

2.2. Свабода — кардынальнае паняцьце эўрапейскага грамадства й неад'емнае права кожнага ад нараджэньня. Свабода слова, сумленьня, веравызнаньня, сходаў і іншыя свабоды ёсьць фун-

бачыць стаўленьне да саміх сябе. Прынцып справядлівасьці ажыцьцяўляецца ў першую чаргу праз закон, абавязковы для ўсіх і кожнага.

2.4. Нарэшце, вынікам моцнае нацыянальнае самасьвядомасьці зьяўляецца салідарнасьць. Пачуцьцё ўзаемасувязі, узаемазалежнасьці й братэрства людзей, імкненьне падтрымаць блізкага, дзейная дапамога асобаў і супольнасьцяў, якія складаюць адно цэлае, і ёсьць той магутнай сілаю, што ўздымае нацыю й грамадзтва. Малады Фронт стараецца ўвасабляць і культываваць салідарнасьць, якой беларусам так не стае.

Асноватворныя прынцыпы свабоды, справядлівасьці й салідарнасьці выяўляюцца ў сёньняшнім лёзунгу Маладога Фронту: **ВОЛЯ, ВЕРА, СІЛА!**

дамэнтальнай перадумовай дэмакратычнае дзяржавы. Але свабода аднаго чалавека ня мусіць пагражаць правам іншых — таму побач са словам «свабода» мы ставім паняцьце «адказнасьць»: свабода рэалізуецца празь індыўдуальную й калектыўную адказнасьць у практычным жыцьці.

2.3. Справядлівасьць азначае прызнаньне роўнасьці ўсіх людзей, павагу іх годнасьці й свабоды. Адчуваньне найвышэйшай справядлівасьці быцьця вымагае ад нас ставіцца да кожнага суайчынніка такім чынам, якім мы хочам

3. АСОБА Й СУПОЛЬ- НАСЬЦЬ

3.1. Мы адмаўляем як эгаістычны індыўдуалізм, так і калектывізм, які прыніжае чалавека. Малады Фронт бачыць спалучэньне ўзаемных правоў і абавязкаў асобы й супольнасьці ў гарманічнае роўнасьці. Кожная асоба мусіць клапаціцца пра сябе сама, але задача супольнасьці — стварэньне для гэтага адпаведных умоваў і, канешне, апекаваньне слабымі.

3.2. Сям'я — найважнейшая элемэтарная ячэйка моцнага, здоровага й шчаслівага грамадства, тая адзінка чалавечае супольнасьці, што выхоўвае асобу, забясьпечвае захаваньне й пераемнасьць традыцыяў. Таму ва ўмовах дэмаграфічнага, сацыяльнага й духовага крызысу Малады Фронт выступае за ўсебаковую падтрымку сям'і (асабліва шматдзетнай) на дзяржаўным узроўні.

3.3. Зыходзячы з таго, што адукацыя — гэта выхаваньне й падрыхтоўка асобы дзеля жыцьця ў супольнасьці, Малады Фронт настойвае на ўсеабдымным рэфармаваньні беларускае школы, спэцыяльнага й вышэйшага навучаньня. Мы — за ўвядзеньне тэставаньняў і конкурсаў замест сыстэмы іспытаў, акцэнтаваньне ўвагі на гуманітарных, прыкладных і творчых прадметах, вучнёўскае самакіраваньне й наданьне працэсу адукацыі сапраўды нацыянальнага характару. Беларусь зь яе велізарнымі асьветніцкімі традыцыямі, навуковым, культуровым і духовым патэнцыялам мае ўсе падставы для стварэньня лепшай у Эўропе сыстэмы адукацыі.

3.4. Дзяржаўнай мовай у Беларусі мусіць быць беларуская. Але адміністрацыйнае спрыяньне беларусізацыі абавязкова павінна спалучацца з найшырэйшай кампаніяй папулярызацыі роднае мовы й культуры, падвышэньнем прэстыжу беларускамоўных дачыненяў, устаноў і асяродкаў. Малады Фронт — за выкарыстаньне клясычнага (тарашкевіцкага) правапісу.

3.5. Адраджэньне беларускае мовы й адукацыі непарыўна звязанае з устанавленьнем грамадзкіх і дзяржаўных прыярытэтаў культуры й навукі. Беларускае творчае інтэлігенцыя, дзеячы фундамэнтальнае й прыкладнае навукі — гэта нацыянальная эліта краіны.

3.6. Асноваю беларускае сацыяльнае абароны, пэнсійнага забесьпячэньня й мэдыцыны Малады Фронт бачыць сыстэму страхаваньня здароўя, жытла, нерухомасьці, аўтатранспарту і г.д. Разам з тым, мы лічым мэтазгодным паралельнае існаваньне бясплатнага дзяржаўнага мэдычнага абслугоўваньня, мэханізмаў сацыяльнае кампэнсацыі й падтрымкі для незабясьпечаных.

(далей будзе)

АГІТАЦЫЯ ПА-АМЭРЫКАНСКУ

Выйграць выбары дапамогуць валянтэры

Калі ў Вас запытаць: «Што падчас выбарчае кампаніі важней: людзі ці грошы?» – і Вы адкажаце: «Грошы», дык наўрад ці Вы будзеце мець у палітыцы доўгатэрміновы посьпех.

Шэраговыя сябры, прыхільнікі – залаты фонд любой партыі, якая жадае перамогі ў выбарах. Гісторыя выбараў у Злучаных Штатах Амэрыкі, напрыклад, ведае шматлікія факты перамогі кандыдатаў, якія граматына арганізавалі працу выбарчых штабоў і шэраговых валянтэраў над «мяхамі з грашыма».

Галоўная задача аб'яднанай беларускай апазыцыі, Беларускага Народнага Фронту – перамога на першых жа вольных і дэмакратычных выбарах, час правядзеньня якіх – не за гарамі. Мы проста абавязаныя сёньня скарыстаць досьвед краінаў з даўнімі дэмакратычнымі традыцыямі – краінаў-саюзьніц.

Мы рабілі і робім памылкі – неашчадна выкарыстоўваем патэнцыял нашых саратнікаў. З самага пачатку дэмакратычнага руху мы імкнуліся заваяваць галасы адразу ўсіх слаёў насельніцтва – студэнтаў і пэн-

сыянэраў, працоўных і чыноўнікаў, афіцэраў і пацыфістаў. Мы распылялі свае сілы, працягваем гэта рабіць і зараз. Між тым, заўсёды ёсьць вялікая група людзей, якія ніколі ня будуць з намі, што б мы не рабілі. Выйграць кампанію – значыць атрымаць неабходную колькасць галасоў, а ня ўсе галасы.

Зьвяртацца да ўсіх – памылкова. Гэта – марнаваньне часу, энэргіі, грошай. Заўсёды можна праз сацыялягічныя апытаньні ўдакладніць, хто яны – нашыя выбарнікі, і хто застаўся «за бортам».

Далей пачынаецца актыўная праца з «нашай» часткай выбарнікаў – зь людзьмі, чые галасы мы разьлічваем атрымаць. Менавіта на іх будзе скіраванае пасланьне ад нашага кандыдата, падрыхтоўка і афармленьне якога – асобная вялікая тэма.

Ва ўмовах поўнай адсутнасьці доступу да электронных СМІ галоўны цяжар кампаніі кладзецца на сяброў партыяў, прыхільнікаў, дабраахвотнікаў, валянтэраў. У ЗША партыйныя валянтэры гэтаксама абыходзяць дамы і кватэры выбарнікаў, прапануючы прагаласаваць за свайго кандыдата. Праўда, у амэрыканскіх калегаў ёсьць неаспрэчная перавага: у ЗША кожны чалавек можа набыць сьпісы выбарнікаў, што жывуць на тэрыторыі ўчастку, якія будуць утрымліваць таксама інфармацыю, выбарнікам якой партыі пазначаны той ці іншы чалавек, і наколькі актыўным выбарнікам быў ён у папярэднія гады. Гэткім чынам амэ-

рыканцы значна аблегчылі працу валантэраў: дэмакраты ня пойдучь у дом да рэспубліканца, і наадварот.

Мы ж вымушаныя ствараць падобны банк дадзеных на маршы. Гэтая інфармацыя ў будучым дазволіць значна павысіць эфэктыўнасьць агітацыйнае працы нашых валянтэраў.

Кандыдат на выбарную пасаду мусіць асабіста сустрэцца з кожным валянтэрам, таму што гэта матывуе апошняга. Валянтэр павінен сам верыць у тое, за што выступае яго кандыдат, адчуваць адказнасьць перад ім і важнасьць сваёй працы.

У ЗША непадрыхтаванага валянтэра не накіруюць на ўчастак працаваць з выбарнікамі. Папярэдне зь ім правядуць 5-6 заняткаў. Гэта неабходна. Бо ён мусіць быць упэўнены ў сабе, ведаць, як

Мы проста абавязаныя сёньня скарыстаць досьвед краінаў з даўнімі дэмакратычнымі традыцыямі – краінаў-саюзьніцаў.

сябе паводзіць у той ці іншай сытуацыі. Валянтэры працуюць групамі, ніхто не накіруе абыходзіць дамы ў адзіночку. Некалькі чалавек грукаюць адначасова ў некалькі дамоў (кватэраў), яны апрачунуць ў аднолькавыя, з адпаведнай сымболікай футболкі. Выбарнік, глядзячы на Вас у дзьвярное вочка, павінен адразу здагадацца, з якой нагоды Вы да яго прыйшлі, ён мусіць быць упэўнены ў тым, што на парозе яго дома стаіць той, хто павінен там стаяць.

У нашых умовах мы не заўсёды можам прадугледзіць, як паставіцца да нас чалавек, які адчыніў перад намі дзьверы. Таму званіць адразу ва ўсе дзьверы, што выходзяць на лесьвічную пляцоўку, ўсё ж бясьпечней, чым у кожную паасобку.

Валянтэр падчас сустрэчы з выбарнікам мусіць на працягу 20 сэкондаў патлумачыць, чаго ён хоча, інакш ён сам не разумее, за што выступае яго кандыдат. Пасланьне, зь якім ён зьвяртаецца да выбарніка, мусіць быць дакладна выверанае. Гэта ня можа быць палітычная плятформа – пасланьне павінна несці асноўную ідэю. Уявіце сабе сытуацыю: Вы стаіце каля дзьвярэй чалавека, якога Вы паднялі з канапы, адарвалі ад прагляду гульні ўлюбёнай футбольнай каманды і апісваеце яму партыйную плятформу свайго кандыдата. Як доўга Вас будуць слухаць? Паўгадзіны? Гадзіну? Вы мусіце выкласьці 2-3 асноўныя пазыцыі і зьнікнуць з поля зроку выбарніка перш, чым той страціць да Вас цікавасьць.

Калі перад Вамі – Ваш перакананы прыхільнік, пастарайцеся не губляць яго дзьвярэй шмат часу – патлумачце, што Вам неабходна загітаваць так шмат людзей, што Вы ня можаце прыняць яго запрашэньне на філіжанку кавы ці гарбаты. Вы павінны абавязкова пазначыць гэтую кватэру на пляне дома. Сюды можна не прыходзіць аж да самага галасаваньня – перакананага няма патрэбы пераконваць. Уваходзіць жа ў кватэру (сядаць за стол) тым больш ні ў якім разе нельга.

Калі перад Вамі – перакананы праціўнік, пастарайцеся пакінуць яго ў адзіноце яшчэ раней, чым прыхільніка. Зноў жа, пераконваць перакананага – марнаваньне часу. Ні ў якім разе не ўступайце ў спрэчку, перапрасіце, што патурбавалі, паспрабуйце захаваць свае нэрвовыя клеткі ў цэласьці і сыйдзіце. Гэтую адрэсу таксама неабходна пазначыць – сюды ўвогуле больш ніхто не павінен вяртацца.

Самая важная частка выбарнікаў – тыя, што хістаюцца (сярэдзіна). Яны яшчэ ня вырашылі, за каго будуць галасаваць. Да іх, у асноўным, і зьвернута Ваше пасланьне. Але і каля такіх дзьвярэй нельга разварочваць працяглыя дыскусіі – эфэкт ад іх часцей адваротны. (Да таго ж, Вы хутка стоміцеся і абыйдзеце меншую колькасць кватэраў, чым заплянавалі.)

Такі выбарнік задасць Вам мноства пытаньняў – адкажыце толькі на тыя зь іх, у правільнасьці адказаў на якія Вы абсалютна ўпэўненыя. Паабячайце прадставіць такому чалавеку дадатковую інфармацыю па тым пытаньні, каторае яго зацікавіла, пазьней. Такая адрэса пазначаецца асобна – сюды неабходна будзе прыйсьці 3-4 разы. Лепш, калі па гэтай адрэсе ў зручны для гаспадара час зазірне сам кандыдат. Менавіта за такія галасы мы змагаемся.

У дзень выбараў у выбарчых штабах партыі (кааліцыі) працуюць групы па абтэлефанаваньні тых выбарнікаў, якія пазначаныя валянтэрамі як «нашыя». Задаюцца аднолькавыя пытаньні – ці памятае выбарнік аб тым, што сёньня выбары? ці прагаласаваў ён ужо? Калі не – трэба запытацца, ці не жадае ён, каб Вы адвезьлі яго на ўчастак. Такім «лянівым» выбарнікам можна тэлефанаваць аж да дасягненьня мэты – досьвед паказвае, што нават калі Вы яго «дастанеце» і ён пойдзе на ўчастак толькі дзеля таго, каб Вы ад яго адчапіліся, – хутчэй за ўсё, ён прагаласуе за Вашага кандыдата.

Уладзімер КОБЕЦ

«Нямецкая змова»

Выглядае, што нядаўні скандал вакол «прызнанняў» сп. Ганса-Георга Віка ў Беластоку пакінуў немалы след у сьвядомасьці беларускіх незалежніцка-дэмакратычных палітыкаў і прэсы. «Наша Свабода» (Nos. 65 і 66) і «Наша Ніва» (No. 41) адгукнуліся артыкуламі, дзе немцам прыпомнілі ўсё: і крыжакаў фон Юнгінгена, і «кожнага чацьвертага», і пакт «Молатава-Рыбэнтропа», і Другую сусьветную, і нават Першую. Калі раней зацятая падзронасьць да Нямецчыны была адметнай рысай поглядаў нашых калегаў з КХП, то гэты інцыдэнт

выклікаў эмацыйныя камэнтары ўжо з нашмат шырэйшага палітычнага кола. Агульны заклід можна падсумаваць гэтак: маўляў, дзеля агульнага нямецка-расейскага інтарэсу на конт транзыту паліва ў Нямецчыну, апошняя заключыла з Расей «змову» супраць Беларусі. Яе змест – у супраць дзвух бакоў у справе інкарпарацыі Беларусі ў Расею; пра соўваньне ж такога пляна зь нямецкага боку ў Менску і ажыцьцяўляе, маўляў, злаўжываючы сваёй пасадай у АБСЭ, былы нямецкі дыплямат з савецка-расейскім стажам сп. Г.-Г. Вік – як ён нібыта і сам прызнаў тое падчас верасьнёўскай канфэрэнцыі ў Беластоку.

Фантомная лёгіка
«ЗМОВЫ»
Пакідаючы ў баку тэмаў удаласьці фармулёвак сп. Віка і адэкватнасьці бе-

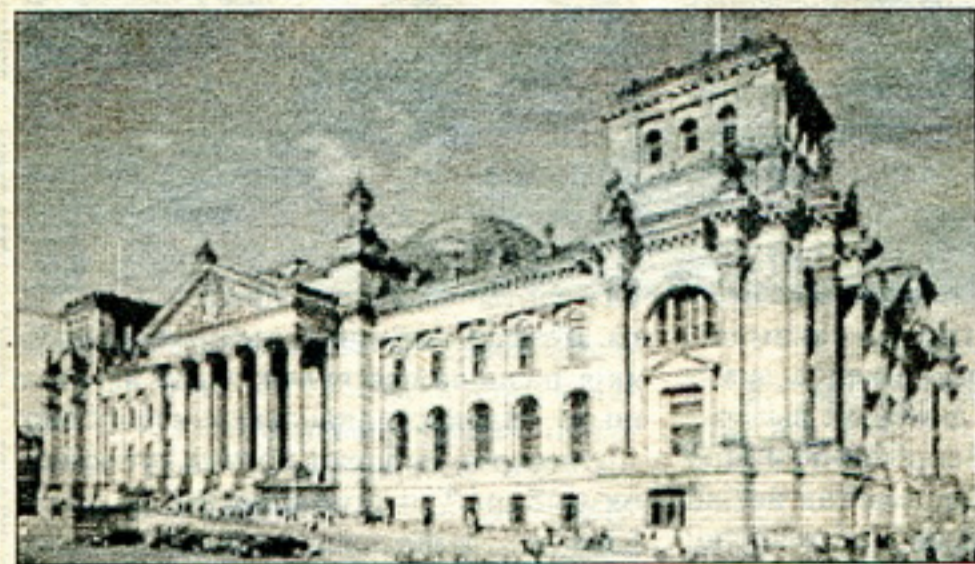
«змовы» стасуюцца, на першы погляд, быццам лягічна: бо маецца нямецкі інтарэс да расейскага паліва; іх агульны з Расей інтарэс транзыту празь Беларусь; маецца расейская палітыка авалоданьня Беларусі; і маецца Г.-Г. Вік, які нібыта бачыць выйсьце для Беларусі ў яе набліжэньні да расейскага ладу; значыць, немцы «прадалі» нас Расей за газ і нафту, а сп. Вік і рэалізуе такі плян.

*Нэрвовая рэакцыя
беларускай незалежніцка-дэмакратычнай
прэсы і палітыкаў на
такі сцэнар была
вельмі натуральнай*

Але лягічна стасуюцца тут нібыта ўсё, за выняткам адной «драбязы»: падставовай супярэчнасьці паміж самай лёгікай гэтай «змовы» і лёгікай зьнешняй палі-

тыкі Фэдэратыўнай Рэспублікі як такой. А рэальнасьць такая, што палітыка ФРГ так моцна інтэгравана ў Эўразьвяз з аднаго боку, і ў НАТО з другога, што цяпер дыскутуецца нават існаваньне якойсьці асобнай нямецкай зьнешняй палітыкі ўвогуле. Па-першае, Нямецчына ў выніку вельмі мала можа зрабіць сёньня ў сэнсе «сваёй уласнай» зьнешняй палітыкі, не кажучы ўжо аб «сакрэтных пактах»; *не* рабіць чагосьці (напр., паўстрымацца ад выразнага стаўленьня да нашага рэжыму і да расейскіх анэксыяных захадаў) ёсьць практычна верхам аўтаноміі яе *Außenpolitik*. І па-другое, сярод нямногіх пэўных рэчаў, якія можна ўвогуле сказаць пра нямецкую зьнешнюю палітыку, трэба зазначыць яе стратэгію палітычнай практыкі і каардынацыі праз сыстэму шматбаковых міжнародных арганізацыяў, а таму амаль неверагодна, каб Нямецчына пайшла на падрыў АБСЭ. Таму, каб паверыць у такую расейска-нямецкую «змову», трэба ўявіць, што «беларуская палітыка» Бэрліна існуе як выключэньне з усёй нямецкай сучаснай зьнешнепалітычнай практыкі, ці што робіцца яна якімсьці асобным аддзелам іх МЗС, не зьвязаным вымо-

гамі адпаведнасьці падставам фэдэральнай зьнешняй палітыкі. Вышэйзгаданая ўгрунтаванасьць нямецкай палітыкі ў міжнародных арганізацыях робіць асабліва неверагодным злаўжываньне структурамі АБСЭ. Бо Нямецчына далёка не кантралюе АБСЭ, і калі

Бэрлін, Бундэстаг.

ластоцкага перакладу, нэрвовая рэакцыя беларускай незалежніцка-дэмакратычнай прэсы і палітыкаў на такі сцэнар была вельмі натуральнай, асабліва беручы пад увагу, што сп. Вік нібыта сам згадваў і пра Расею, і пра паліўны аспект. Трэба прызнаць, што і складнікі

гамі адпаведнасьці падставам фэдэральнай зьнешняй палітыкі.

Вышэйзгаданая ўгрунтаванасьць нямецкай палітыкі ў міжнародных арганізацыях робіць асабліва неверагодным злаўжываньне структурамі АБСЭ. Бо Нямецчына далёка не кантралюе АБСЭ, і калі

Кіраўнік КНГ АБСЭ Ганс-Георг Вік.

б КНГ у Менску ўсупрэць сталася інструмэнтам падобнай *Realpolitik*, то захады з боку такіх уплывовых сябраў АБСЭ як Злучаныя Штаты і іншых, зусім не «завязаных» на расейскае паліва, пэўна ж адбыліся б задоўга да таго, як пачала б аб чымсьці здагадвацца пільная бела-

Але лягічна стасуюцца тут нібыта ўсё, за выняткам адной «драбязы»: падставовай супярэчнасьці паміж самай лёгікай гэтай «змовы» і лёгікай зьнешняй палітыкі ФРГ як такой.

руская прэса. З гэтай жа прычыны нельга і ўявіць, што сп. Вік мог бы лябіяваць тут не афіцыйныя, а якіясь карпаратыўныя інтарэсы (напрыклад, Рургазу належыць пакет акцыяў Газпрома, а вялікі пакет у Вінтэрсгалль Газ належыць Газпрому).

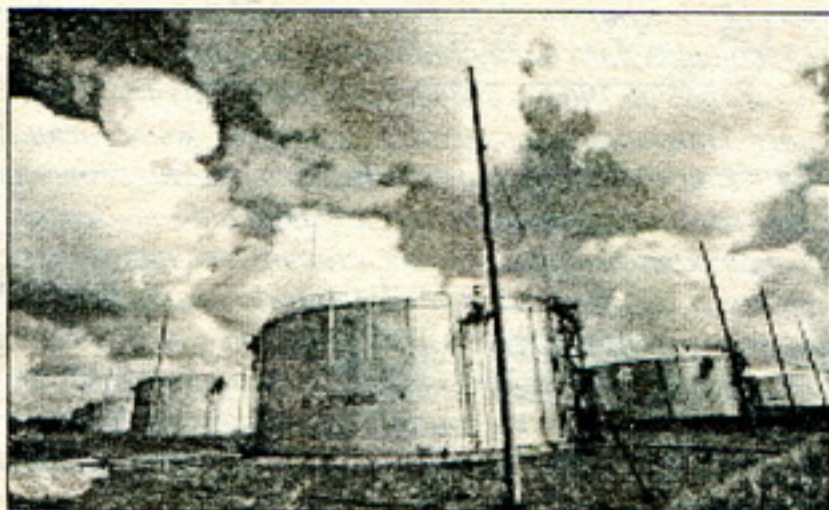
Іншымі словамі, любы, хто паверыў бы ў рэалізацыю такой «змовы» праз місію АБСЭ, павінны быў бы прыняць гэта не як палітыку адной толькі Нямецчыны, але і як узгодненую пазыцыю гэ-

таксама і ЗША, Вялікабрытаніі, Францыі – рэч відавочна неверагодная. Ды і калі б Захад вырашыў «здаць» Беларусь, то наўрацьці праз сакрэтныя «змовы», быццам яму ёсць ад каго хавацца. Тым часам заходні «манэўр» наконт «здачы» досыць абмежаваны, бо тая «догма», што ўмоваю палітычнай стабільнасьці й бясьпекі (у т.л. для транзытнай тэрыторыі) ёсць дэмакратыя і дабрабыт, зьяўляецца адным з падмуркаў агульнай стратэгіі ў Эўропе. Калі хто і верыў у тэорыю, быццам дэмакратыя разайцецца ў Беларусі па меры інтэграцыі з Расеяй, то практыка шасьці год «інтэграцыі» недвухсэнсоўна засьведчыла супрацьлеглае. Пайсьці, не зважаючы на гэта, на вышэйзгаданую «змову» цалкам супярэчыла б, у дадатак да ўсяго, самой заходняй (у тым ліку і нямецкай) ідэялёгіі забесьпячэньня стабільнасьці й бясьпекі.

Нутраныя нестыкоўкі

Гэтак жа ня варта трактаваць як «змовы» і выпадкі, калі тэмы, датычныя Беларусі, закранаюцца ў нямецка-расейскіх перамовах: міжнародная ізаляцыя рэжыму Лукашэнка – да якой заклікае і сама апазыцыя – вядзе да абмяжваньня беспасярэдніх зь ім кантактаў заходніх краінаў, а таму натуральна, калі

б Нямецчына імкнулася, у такім разе, вырашаць штосьці практычнае за пасярэдніцтвам Масквы. Але на жаль, падазронасьць наконт «нямецка-расейскай змовы» развілася ў пэўных нашых колах задоўга да беластоцкай канфэрэнцыі. Таму варта спыніцца крыху і на нестыкоўках ва ўнутранай лэгіцы гэтага фан-

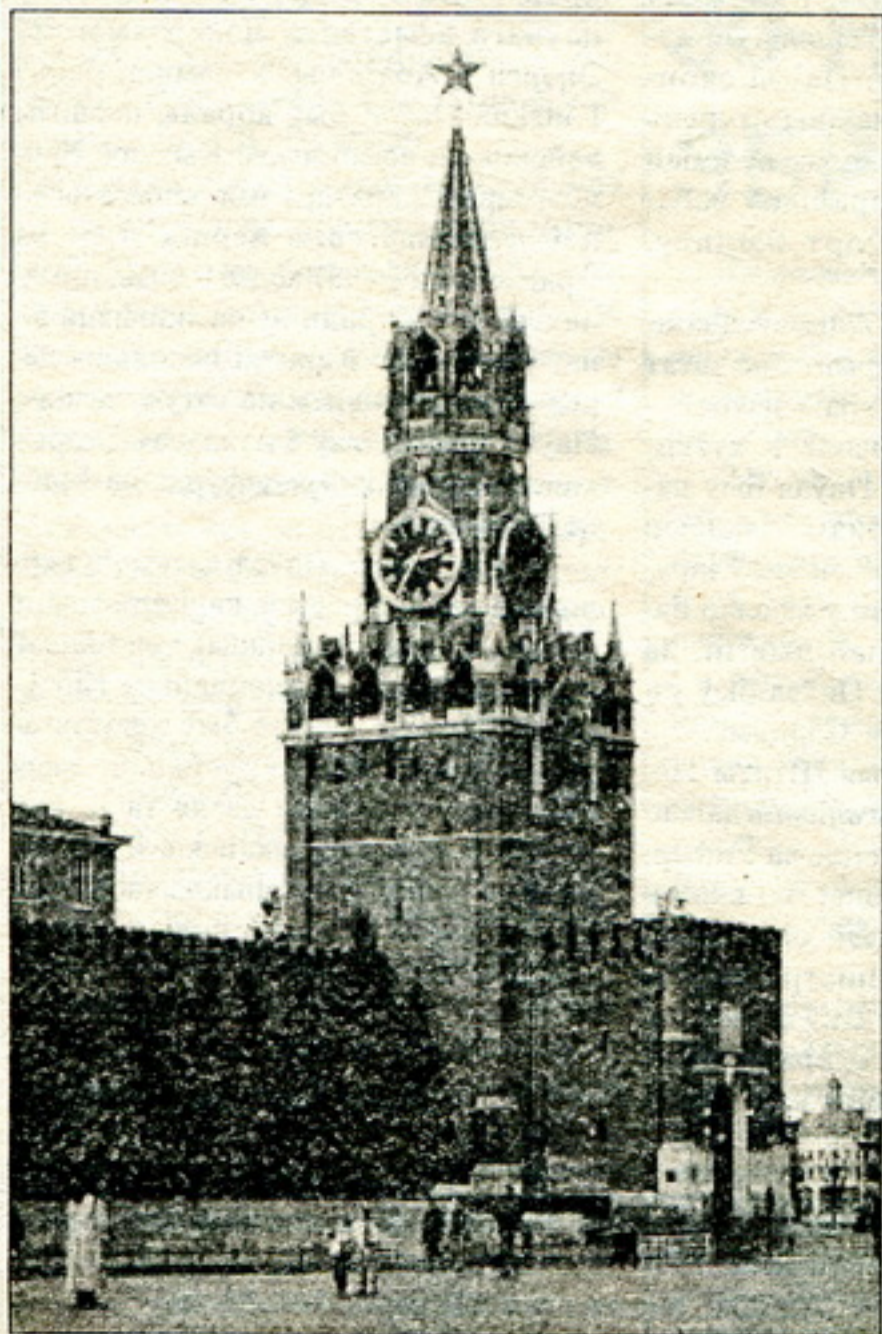

тому, асабліва на невытлумачальнасьці зьвязку паміж нібыта мэтай «змовы» (забесьпячэньне транзыту) і спосабам дасягненьня (інкарпарацыя Беларусі ў Расею) для нямецкага боку.

Па-першае, што можа матываваць Нямецчыну да такой «угоды»? Варыянт «продажу Беларусі» пад расейскім ціскам і пагрозай, скажам, «адключыць газ», ёсць неверагодны. Бо Нямецчына, дарэчы, мае і свой газ, які яна яшчэ і экспартуе ў Аўстрыю, Бэльгію і Швайцарыю. Акрамя расейскага газу, немцы імпартуюць таксама нэдэрляндскі, нарвэскі, брытанскі і дацкі газ, і гэтыя закупкі (у 1990-

х) перавышалі імпорт з Расеі. А вось для Расеі экспарт паліва – адзіная істотная крыніца валюты, на якой трымаецца зь большага ўся яе фінансавая, сацыяльная і палітычная стабільнасьць. Гэта валюта дазваляе напаўняць бюджэт, сплочваць адсоткі па старых крэдытах (той жа Нямецчыне), трымаць рубель, закупляць харчаваньне і г.д. Расея была і застаецца залежнай ад сваіх эўрапейскіх валютных пакупнікоў паліва зусім ня менш, чым у расейскім газу зацікаўлены нямецкі рынак. Самі расейскія экспэрты прагназуюць, што доля расейскага газу ў агульных пастаўках у Эўропу з па-за-эўрапейскіх крыніц скараціцца з амаль 80% у 1996 да каля 55% у 2010. Таму «продаж» Беларусі за пастаўкі – гэта абсурдная вэрсія.

Мікалай ПАЧКАЕЎ
(далей будзе)

Масква, Крэмаль.

МВФ – Беларусі: няма рэформаў – ня будзе грошаў

ВАШЫНГТОН. «Беларусі трэба будзе моцна пастарацца ўсё-ткі дасягнуць прагрэсу ў пакуль што мёртвай справе – эканамічных рэформах, перш чым разьлічваць на фінансавую падтрымку», – выказаў сваю пазыцыю Міжнародны Валютны Фонд.

У сваёй ацэнцы хворае эканомікі краіны выканаўчыя дырэктары МВФ паскардзіліся на «адсутнасьць паслядоўных крокаў у правядзеньні структурных рэформаў» у Беларусі, дзе ня так даўно прайшлі спрэчныя парляманцкія выбары, байкатаваныя апазыцыяй і праігнараваныя Захадам.

«Фундаментальны прагрэс на шляху да макраэканамічнай стабільнасьці і паслядоўнага росту эканомікі патрабуе ажыцьцяўленьня маштабнае праграмы рэформаў – з рашучай макраэканамічнай палітыкай і паслядоўным парадкам структурных рэформаў», – заявілі МВФаўцы.

Адначасова з заклікам да рэфармаваньня Фонд адзначыў ужо зробленыя крокі па ўвядзеньні адзінага валютнага курсу, лібэралізацыі рынку міжнародных валютных апэрацыяў і захаваньня пазытыўных працэнтных ставак.

МВФ спыніў фінансаваньне Беларусі ў 1996 годзе, а ў 1998-м місія МВФ увогуле пакінула Менск у знак пратэсту супраць нежаданьня ўраду праводзіць сур'ёзныя эканамічныя рэформы.

Пасьля дэтальнага вывучэньня эканамічнае сытуацыі МВФ выставіў шэраг патрабаваньняў да Беларусі, пры ўмове выкананьня якіх можна будзе разлічваць на давер з боку міжнароднага донару са штаб-кватэрай у Вашынгтоне:

- больш жорсткая манэтарная і фіскальная палітыка з мэтай кантролю над дзяржаўнымі выдаткамі і кантролю над інфляцыяй;
- лібэралізацыя коштаў і заробкаў з мэтай стабілізацыі эканомікі і стымуляваньня інвестараў;
- зьмяншэньне дзяржаўнага кантролю ў прамысловым сэктары;
- «фундаментальная рэструктурызацыя банкаўскага сэктару» і пазбаўленьне ад запазычанасьцяў.

Фонд таксама заявіў, што перад тым як даць Беларусі грошы, яны мусяць пераканацца ў сур'ёзным стаўленьні да выкананьня рэформаў. А гэта ўжо запатрабуе «яскравую і вартую даверу зацікаўленасьць уладаў да паслядоўнае стабілізацыі і праграмы структурных рэформаў», – заявіў МВФ.

Паводле агенцтва REUTERS

Рэха «Пераменаў!» у Барысаве

28 лістапада ў Барысаве на адміністрацыйную камісію па справах непаўнагадовых былі выкліканыя ўдзельнікі пікету «Пераменаў!» (12 лістапада) браты Кузьняцовы – Зьміцер і Міхась – з бацькамі. Былі прадстаўнікі Гарвыканкаму, сацыяльны педагог са школы, супрацоўнікі міліцыі. Падлеткам былі выпісаныя штрафы: Міхась – 3.000 рублёў, Зьміцеру – 2.000 рублёў.

Інфармацыйны адрас:
ПЦ «Вясна»

Крыж на месцы храма

У ноч з 28 на 29 лістапада ў сквэры ля Палацу тэкстыльшчыкаў невядомыя горадзенцы ўсталявалі драўляны крыж. Шыльда на ім сьведчыла: «На гэтым месцы ў 1961 годзе ўзарвана Фара Вітаўта, храм архітэктуры XIV-XVI стагодзьдзяў. Барбарства зьдзейснена камуністычным рэжымам. Мы верым, што крыжы касцёлу ўзьнясуцца над нашым горадам».

29 лістапада адбыўся малебен, крыж быў асьвечаны сьвятаром з Фарнага касцёлу. Але ўжо ўвечары 30 лістапада прыкладна каля 20 гадзіны крыж зьнік.

Прэс-служба Горадзенскай
рады БНФ

ІВАН НІКІТЧАНКА

Сябра Сойму БНФ

Нарадзіўся 7 студзеня 1939 года ў вёсцы Горыцы Пагарскага раёна Бранскай вобласці.

З 1955 па 1960 год вучыўся на зааінжынерным факультэце Віцебскага вэтэрынарнага інстытута. З 1960 па 1965 працаваў у калгасе «Шлях камунізму» Мьсьціслаўскага раёну Магілёўскай вобласці.

З 1965 па 1968 год вучыўся ў аспірантуры Ўсесаюзнага Навукова-дасьледчага інстытута жывёлагадоўлі. З 1968 па 1985 гг. працаваў у Беларускай Навукова-дасьледчым інстытуце жывёлагадоўлі на пасадах малодшага навуковага супрацоўніка, старэйшага навуковага супрацоўніка, загадчыка лябараторыі, кіраўніком рэспубліканскага сэлекцыйнага цэнтру па жывёлагадоўлі, намесьнікам старшыні па навуковай працы. У 1985 годзе быў пераведзены на пасаду намесьніка старшыні Дзяржаграпрама Беларусі, дзе працаваў да 1991 года. З 1989 г. працаваў (па сумяшчэньні) прэзыдэнтам Заходняга Рэгіянальнага аб'яднаньня УАСХНІЛ. З 1992 па 1995 год быў віцэ-прэзыдэнтам Нацыянальнага цэнтру стратэгічных дасьледаваньняў.

З 1995 года на пэнсіі па інваліднасьці, выкліканай захворваньнем у сувязі з катастрофай на Чарнобыльскай АЭС.

Мае ступень доктара сельскагаспадарчых навук, прафэсар, член-карэспандэнт Нацыянальнай Акадэміі Навук Беларусі, акадэмік Міжнароднай акадэміі інфармацыйных тэхналягіяў. Ляўрэат Дзяржаўнай прэміі СССР (1982 год). Аўтар 257 навуковых работ, у тым ліку 7 манаграфіяў.

Старшыня Аграпрамысловай камісіі Нацыянальнага выканаўчага Камітэту.

Замежжа

Буш пачаў фармаваньне адміністрацыі

Рэспубліканец Джордж Буш абвешчаны пераможцам у Флёрды, і 25 галасоў выбарнікаў гэтага штату даюць яму перамогу ў прэзыдэнцкіх выбарах. Нягледзячы на тое, што дэмакраты не прызнаюць гэтых вынікаў і працягваюць змаганьне, Буш лічыць сябе абраным прэзыдэнтам і ўжо пачаў фармаваньне сваёй адміністрацыі.

Як і чакалася, пост Дарадцы ў нацыянальнай бяспецы прапанаваны Кандалеэзе Райс. А ачольваць вонкавую палітыку ЗША будзе генэрал Колін Паўэл, якому прапанаваная пасада Дзяржсакратара. Гэты палітычны дзеяч працаваў у адміністрацыях Картэра, Рэйгана й Буша-старэйшага. Ягонае біяграфія дазваляе ня толькі прасачыць жыцьцёвы шлях Паўэла, але й спрагназаваць тую лінію паводзінаў, якой ён будзе трымацца ў адстойваньні інтарэсаў ЗША ў сьвеце.

Колін Паўэл нарадзіўся 5 красавіка 1937 года ў адным з самых небяспечных раёнаў Нью-Ёрку – Гарлеме. Ягоныя бацькі, Лютэр і Мауд Паўэл, былі эмігрантамі з Ямайки. Дзяцінства Паўэла прайшло ў мультыэтнічным раёне Паўднёвага Бронксу, дзе ён атрымаў пачатковую й сярэдняю адукацыю.

У 1954 годзе, па заканчэньні Вышэйшае школы Морыса, ён быў залічаны ў гарадзкі каледж Нью-Ёрку. Гэта была навучальная ўстанова для дзяцей найноўшых жыхароў мэгаполісу. Паўэл скончыў каледж у 1958, атрымаўшы ступень бакаляўра геалёгіі. Адначасова з вучобай у каледжы Колін Паўэл прайшоў вайсковую падрыхтоўку ў Форт-Бэнінгу, штат Джорджыя.

У 1962 Паўэл ажаніўся з Альмай Джонсан. Вясельле адбылося ў Бірмінгеме, штат Алябама (Паўэлы маюць траіх дзяцей – Майка, Лінду й Анна-Марыю). У хуткім часе пасля вясельля Колін Паўэл быў накіраваны ў Паўднёвы В'етнам у якасьці вайсковага дарадцы. У 1968 ён зноў кіруецца ў В'етнам, гэтым разам у якасьці батальённага афіцэра пяхотнай дывізіі. За сваю службу падчас вайны Паўэл быў узнагароджаны Пурпуровым Сэрцам.

Па вяртаньні ў Злучаныя Штаты Паўэл працягвае вучобу. Атрымлівае далейшую адукацыю ён скіроўваецца ва Ўнівэрсытэт Джорджа Вашынгтона, які скончвае ў 1971 годзе з навуковай ступенню магістра бізнэсовага адміністраваньня. У наступным годзе Колін Паўэл меў гонар быць абраным у кола супрацоўнікаў Белага Дому. Пасьля шэрагу вайсковых

і цывільных пастоў высокага роўню, Паўэл уваходзіць у адміністрацыю прэзыдэнта Картэра ў якасьці выканаўчага асыстэнта Дэпартаменту Энэргіі й Абароны. У адміністрацыі Рэйгана Паўэл быў абраны першым вайсковым асыстэнтам Каспэра Вайнбэргера, Сакратара Абароны, а пазьней атрымаў свой першы пост ва Ўрадзе, калі ў 1987 годзе Рэйган прызначыў яго Дарадцам па нацыянальнай бяспецы. Кароткі час, яшчэ перад прызначэньнем на гэтую пасаду, Паўэл камандаваў 5 корпусам амэрыканскай арміі ў Франкфурце-на-Майне, Нямеччына.

У 1989 годзе Паўэл дасягнуў вяршыні ў сваёй прафэсіі, калі прэзыдэнт Джордж Буш (старэйшы) прызначыў яго старшынём Задзіночаньня Кіраўнікоў Штабаў. Паўэл быў архітэктарам апэрацыі «Шчыт пустэльні», якая была распрацавана дзеля таго, каб перамясьціць амэрыканскія й міжнародныя войскі й матэрыялы на Бліжні Ўсход дзеля выкананьня апэрацыі «Бура ў пустэльні».

Падрыхтаваў Аляксей ЯНУКЕВІЧ

Навіны
БНФ «АДРАДЖЭНЬНЕ»

№ 14 (31), 4 сьнежня 2000 г., наклад 299 асобнікаў
Распаўсюджваецца бясплатна на правах нумэра

vytoki.net

У нумары скарыстаная выява Пагоні з тытупьнага аркуша Статута Вялікага Княства Пімоўскага 1588 г.

Аграс гля піставаньня: 220006, Менск, а/с 27, тэл. 284-50-12

E-mail: bnf@journalist.com

в.а. рэдактара Віктар Івашкевіч
рэдактар нумару Аляксей Шэін

У нумары выкарыстаныя
фатаздымкі Irex/ProMedia

НАВІНЫ БНФ "Адраджэньне"